

Ca-Nostra

Revista Quinzenal
Inca, 16 Juny de 1929.

Any II.—Tercera Època.—Núm. 26
(Número 853 de les Col·leccions)

Redacció i Administració
Murta, 5 - INCA

EN BARTOMEU FERRÀ ⁽¹⁾

La benemèrita voluntat d'un home tant constant com humil en la seva activitat, En Miquel Duran, impresor i poeta, posa avui en mans dels lectors mallorquins aquesta edició, per demés legitimada, d'una obra que, publicada en gran part en 1872, havia esperat fins ara una reproducció superadora i definitiva. No és aquesta una reedició completa de la barquera literària de Don Bartomeu Ferrà i Perelló, de santa memòria. Tal com és, però, no hi manca, —fora de les *Comèdies*, que formen un tot, quant al popular, amb les *Coses Nostres*, —cap dels aspectes essencials del conjunt literari que l'editor ha volgut guardar de la incurança del temps i de l'oblit, prevenint el desaire de les generacions futures.

És aquest un llibre de poesia en vers i en prosa. Arqueòleg, mestre d'obres, polemista, l'autor, si pogué dir que el seu art era l'arquitectura, per la qual tengué tan decidida vocació, no en va escrigué a qualche banda que la «poesia és tan amiga de l'arquitectura i s'agrada tant d'anar amb ella, que quasi mai la deixa i fins i tot dins ses ruïnes vetla. Ja sé—diu—que estic enrera per poder-me nomenar poeta; l'arpa que tenc no és prou harmoniosa per exalçar los monuments i glòries de Mallorca: tan sols pot atrevir-se mon ingeni a glosar quatre adagis i les costums del poble d'aquesta

illa, que estudiï amb delit. Per això, a mes composicions, fins i tot a les *balades*, crec haver-hi posat qualche coseta que mallorquineja».

I tant! Per l'expressiva claretat, per la senzillesa i humilitat formal dins la més simple correcció, per la transparència del llenguatge, begut en el fresquívol fontinyol popular,—sols en comptades produccions floralesques, aquí no reproduïdes, passat per filtre caòtic d'una falsa pruïja arcaïtzant,—tenen els seus versos un caient païral imborable i altament conhortador.

Un altre mèrit va lligat encara a aquest aspecte de la seva obra, pregonat en l'afirmació d'En Miquel dels S. Oliver, d'haver estat per ell el despertador de la pròpia vocació poètica. A l'encant i el prestigi taumatúrgic de les primeres lectures del crític eminent, les pàgines d'En Ferrà afegiren, diu ell mateix, «un misteriós i trèmul reflexe del petit món que el rodejava, una vibració a l'uníson amb les fibres més íntimes, amb els sentiments més primitius i elementals de l'ànima del poble mallorquí». I encara que això no es refereix precisament als seus versos, aquest acord i aquesta vibració, sols podia assolir-los un poeta.

Per aquest poeta que duia a dins En Ferrà, en el període gòtic del romanticisme,

(1) Pròleg del llibre «Proses i Poesies», a punt de publicar-se.

en mig del qual visqué la seva joventut, l'ideal estètic de Don Tomás Aguiló no pogué ja bastar per si sol a satisfer-lo. La tasca de l'altre i més gloriós Aguiló, més de mig acomplida, posava en mans de tot mallorquí, com un instrument nou, la llengua retrobada, en la qual cantaven els rims amb refilets d'aloses matinals.

I encara que la passió arqueològica el dugués a certs temes literaris, ja la seva poesia no serà el lliquen decoratiu aferrant-se a les pedres venerables, sinó la veu clara i frescal del vent qui canta entre les ruïnes, tan cares als temps que li escaigué de viure en la seva plena eclosió, cenyits d'una vaga atmòsfera germinal de renovellament i d'inconfessada rebel·lia. En la nit romàntica, però, no tots els blancs fanalets llunyans situaven cabanes de vers profetes ni temples de déus autèntics, Calia evitar molts d'esculls, i els evità. Comença per triar-se bones companyies: dóna la mà a Uhland, a Bécquer. I sobretot, no deixa mai l'Evangelí, que prova en les seves velleses de rimar en pla mallorquí, amb una preocupació moral mai no absent en ell de l'enfervorosament líric, en les versions que el mateix autor solia anomenar paràfrasis.

Poeta de debò es trobà en els seus millors moments, seguint la passa a *Les Minyonetes de Son Cigala* i en les gòtiques estrofes en què rima, com en la colorida transparència d'un vitratge medieval. *La Rondalla dels tres Hostes*. Davant l'acurada gentilesa d'aquestes poesies, un es demana per què, sinó per una moda, no estan en vers narracions tan exquisides com *Una creu de fust i Na Margarida*, curtes balades a la Murger, flors collides al verger dels humils on el mateix Hugo baixava a cercar les estrofes del seu *Regard dans une mansarde*.

I encara, si volguéssim més proves de la digitació d'En Ferrà, podem acudir a les *Hores Alegres*,⁽¹⁾ àgils miniatures d'esce-

nes ciutadanes,—copsades amb la més viva justesa i perfillades en vers amb la mateixa gràcia fugissera amb què les hauria plasmades al llapis en el seu àlbum d'artista,—llavor de les seves comèdies i fruit de la contemplació del microcosmos provincial que el rodejava.

Sis en deixà escrites, de comèdies. A totes, diu, «hi ha la veritat i una lliçoneta darrera les sortides que fan riure». Afegim, encara que no figurin en aquest recull, per un públic qui en bona part no les ha vistes, que les *Comèdies* d'En Ferrà són la temptativa més sèria d'aclimatació del sàinet al nostre dialecte, i que estan plenes d'escenes definitivament assolides. Elles signifiquen, endemés, la completa naturalització del diàleg, que s'hi emancipa de la grosseira vulgaritat en què l'ajeien els quatre engendres anònims, usurpant fins aleshores dins Mallorca el dret de representables. En les seves mans, el diàleg mallorquí, viu i ple de gràcia en boca del poble, saltironeja i tresca, afuat i rejoveït, amb la més fresca agilitat, ple de color i d'aquella ingeniosa felicitat descriptiva amb què els personatges van pintant-se a si mateixos al debanar de la conversa. Quant a llur veritat formal, alguns d'aquets personatges sobreïxen de la personal individualitat i, per un desdoblament del procés creador, s'acosten a l'estat de tipificació que n'és la refinada quintaessència. I és per això que alguns d'ells viuen encara i van a mà de durar llarg temps en la nostra memòria: perquè amb ells ens és conservat més d'un plec, més d'un matís del tot esvaït o a punt d'esborrar-se, de la fesomia d'aquest poble mallorquí que, d'ençà d'En Ferrà, no ha fet sinó accentuar llastimosament una disgregació a base d'elements externs sobreposats als més racialment pregons que l'emotllaven, ara dispersos en una grisor amorfa i totalment descaracteritzada. De certs exemplars típics i representatius, versos, sota el de *Coses Nostres*, i que integren l'altre volum d'aquesta edició.

(1) Sota aquest títol figuren en el primitiu aplec de *Comèdies i Poesies* (Palma 1872) les composicions festives que l'autor reimprimí més tard, augmentades amb proses i amb nous

principalment de la menestralia, tan ciutadana i tan nostra, és dins aquestes comèdies que hem d'anar a cercar-ne la imatge com dins un fidelíssim mirall de la societat humil del seu temps.

Perquè del braç treballador estragué, quasi exclusivament, i amb no dissimulat propòsit, els materials. Potser ho trobà d'hora per pujar l'escala i, així com havia tret a rotllo *Els Senyors de Son Miseri*, donar a conèixer «amb més deteniment i tal volta amb més enginy, la misèria d'uns senyors». Sia com sia, el tema, que hauria donat per comèdia i per tragèdia, restà inèdit, i els «mossons hisendats i senyors de mitja mà» esperen encara la de l'artista, com aquell altre, gran senyor, legitimista *ansien regime*, que duia cotxe tirat per quatre mules i vivia balder, ja en aquell temps, dins els admirables palaus mallorquins, en mig de les mortes opulències italianitzans i republicanes d'una esplendor comercial evocadora dels *podestà* i les *signorie*. Tot això restà fora de *l'humour* d'En Ferrà, gran humorista, qui té, però, la sàtira—encara que punxi un poc—temperada per la pietat i endolcida pel més humil sentiment de solidaritat humana. Un veu, tot d'una, que la gent que fa moure, la té ell tractada d'aprop, i que l'estima fins quan fustiga els seus defectes.

Apart d'aquestes comèdies, fou En Ferrà pintor de costums en una llarga sèrie d'articles, contarelles, quadrets en vers i prosa, espargits per les publicacions de l'època. A totes elles col·laborà i de més d'una fou fundador. Tal volta el seu èxit literari més franc va ésser la fundació, en 1879, de *La Ignorància*, amb en Mateu Obrador. Les pàgines del popularíssim setmanari satíric, espècie de *Punch* local on es bellugaven com titelles tots els figurins i figurants de la vida del temps, feren la delícia dels seus contemporanis; i la veritat és que la gràcia d'aquelles pàgines, primeres que dins Mallorca es publicaren periòdicament en la nostra llengua, no ha estat superada

ni igualada en cap dels intents posteriors. En Ferrà té un lloc ben assenyalat dins l'estol dels costumistes locals, la tradició dels quals quedà dissortadament trencada.

Estengué, d'altra banda, la seva col·laboració a camps molt diversos, i la seva signatura no manca al diari *El Ancora*, a la *Revista Balear*—on publicà una versió del *Viatge de Laurens*,—al *Museo Balear*, ni, sobretot, al *Bolleti de l'Arqueològica* en les seves primeres èpoques glorioses. I tot sempre amb la ploma votada al culte de les mateixes idees fonamentals, en defensa de la Religió, del nostre art i de les «coses nostres» que s'anaven perdent i de les quals volia salvar-nos el record. Noble empresa, mantenguda amb ferma constància, paral·lelament a l'actuació professional d'una vida d'exemplar laboriositat. Retirat ja a casa seva, girà encara els ulls per darrera volta, en 1918, a l'escenari ciutadà de la seva infantesa, i obrint el calaixet de la memòria, en tregué el suggestiu enfilall de recordances que va publicar sota el títol de *Ciutat ha seixanta anys*: darrer fruit d'una llarga carrera de realitzacions i, més llarga, d'ensommis. Temps feia que havia escrit:

*Així, enlluernat pels somnis,
a la vellesa he arribat,
i lo desconhort m'acora
i el rosari em ve a les mans...*⁽¹⁾

Fou talment així, amb el rosari a les mans, com coneguérem Don Bartomeu Ferrà, venerable ancià prestigiós, reclòs per la vellesa en el redós familiar i ocupant els darrers besllums de la seva vida mortal en la meditació de la eterna, que mai no havia perduda de vista. Sabiem que havia estat i era dels nostres. I a ell i a la seva obra donàvem, i no hem de negar-li mai, el lloc que sabé guanyar-se en aquella minúscula Valhalla insular, que el nostre afany més íntim incorpora instintivament a la més alta del doble renaixement d'un poble i d'una llengua. JOAN PONS

(1) *Vesprada*

A L P R A T

MOSTRANT ta faç frescor de rosa,
i els ulls color de il·lusió,
quan la diada ja reposa
de la novella eclosió;

quan l'herba fresca de la prada
al bes de l'aigua va creixent,
i encara, arreu, de la rosada
queda un mantell subtil d'argent;

guardes les vaques pacientes
entre la molsa pasturant,
baixes llurs testes corpulentes,
mentre la cua van brandant.

La solitud de la pradera
ès un festí contemplatiu.
El teu entorn, gentil vaquera,
tota la vida te somriu:

L'aigua qui canta en les cascades
les remembrances de la neu
de les congestes que ha deixades
en els cimats del Pireneu.

Ecos d'argent qui repeteixen
el concert místic dels aucells,
aranyes perles que teixeixen,
gemecs de fulles en els tells...

I la muntanya que es contempla,
daurada, amb bàlec embaumat,
ample incenser d'un immens temple
de colpidora magestad.

Com una dolça correntia
glateix ta sang amb nous ardors,
la jovintut naixent t'omplia
d'insospitades tremolors.

Baixes més tard a la ribera
tot meditant l'enigma ardent
d'un viure clar qui l'enquimera,
mentres en l'aigua riolera
beuen les vaques lentament.

I quan la posta violeta
posa per tot un deix de plor,
freus la ramada de la pleta.
i dius adéu al jorn qui mor.

LLORENÇ M.ª DURÁN.

EL MATRIMONI

Es un dret de justícia i de lògica que la pàtria potestad sigui dins del matrimoni, simultània del pare i de la mare; que les determinacions tinguin igualment eficàcia de l'un i l'altre; que l'autoritat sigui també igual. Que la dona pugui disposar de la seva herència lliurement, que pugui tenir les mateixes garanties econòmiques. Mai no disminuir l'autoritat del marit ni la de la muller: és a dir, drets iguals que no tendeixin a afeblir la unió del matrimoni.

Sempre, però, hi haurà marits despòtics (a aquests em refereix) que escridassant la muller li diran: «Calla tu! Les dones a rentar plats, que no hi enteneu d'aquestes coses» I el marit indiferent, tindrà la suprema eficàcia en tot.

També hi ha dones frenètiques mancades, de discreció qui poden obrar amb igual ineficàcia.

Demanem facultats iguals, comprensió mútua, sumada en dos complements. La incompetència d'un cònjuge portaria l'autoritat total de l'altre.

Però, hi ha ocasions en què el desgovern domèstic no depèn ni de l'un ni de l'altre, sinó dels dos.

Mancats de cordura, de sentit comú, de tacte, cada hu tira llenya al foc. L'un diu negre, perquè l'altre digui blanc; i són molts els matrimonis que per una insignificància mouen batalles formidables.

Per la roba, pel menjar, per la minyona, pel gat o pel gos, amarguen la pròpia existència. Tanmateix, però, sempre hi haurà matrimonis desgavellats, homes despòtics i dones estúpides, contra qui no valdran les ciències de jurisdicció, ni la igualtat, ni

l'autoritat suprema, ni cap mena de reivindicacions.

La incultura es la base de totes les incomprendions Però l'educació i l'estudi i sobretot una profunda convicció cristiana, ha de portar en les llars la carícia d'aquesta integra compenetració espiritual.

La base primordial, del matrimoni, és l'amor veritable.

La convivència perpetua a base d'interès material, és una cosa punible. Punible és, aquella noia qui es casa per por de quedar-se soltera; qui obeint a prejudicis beneits s'emmarida als trenta anys amb un home de poca solta, qui ni l'estima ni sent per ell cap adhesió espiritual.

La llei d'atracció, de simpatia, d'intel·ligència, de telepatia, qui neix en la puresa de l'ànima, és la primera fase pel camí matrimonial.

La segona, és: la reflexió, l'estudi dels caràcters, l'educació moral i social, el raïocini, tot presidit per la primera fase que és l'amor. A voltes, aquestes consideracions rompen la simpatia primera; però, és millor la separació que l'equivocació espiritual.

Quedar-se soltera no és mai una niciesia; unir la sort amb qui no exerceix domini sobre la nostra ànima, és d'una insensatesa escandalosa.

LLUCIETA CANYÁ

DICCIONARI

Català - Valencià - Balear

Ha sortit el facicle numero 9 d'aquesta obra que dirigeix el notable filòleg mallorquí, Dr. Mn. Antoni M. Alcover, amb la col·laboració de altres elements.

Comprèn la paraula alborruçó fins a *alicates*. No desmereix en res aquests quaderns als demés publicats per la seva riquesa de coneixaments científics que acusa cada una de les seves paraules i definicions.

En les cubertes segueix reproduint els judicis que filòlegs eminents fan de l'obra.

A la Redacció de Ca-Nostra se admeten subscripcions al Diccionari i reparteixen els exemplars.

Crònica d'Inca

MES DE JUNY

Dia 2—Els pares Franciscans restableixen en l'església de S. Francesc la festa del *Corpus*, després d'uns coranta cinc anys de restar suprimida. L'han celebrada el mateix dia que la feien altre temps, o sia el diumenge de dins la vuitada. La processó amb el Santíssim s'ha feta pels corredors del claustre, terminat l'ofici major.

La solemnitat antiga jo la record ben bé encara. Se feia amb la mateixa solemnitat del *Corpus* de la Parròquia per constituir-la els mateixos elements: La clerecía de la parròquia, les autoritats locals i la música i la gent del poble, amb la sola diferència que la processó es verificava a migdia, recorreguent la barriada de San Francesc. La meua afirmació és bona de comprendre si es té en compte que aleshores existien poques congregacions religioses i cap de les entitats modernes; i sols formaven el seguici el comú del poble que solia ésser nombrós.

Després de l'ofici, sortia la processó pel portal menor i seguia pels carrers del Vent, Sineu, Varella, Oca, Oms i Sant Francesc. Encara com que veja la murta que nedava damunt l'empedrat desigual del carrer de Sant Francesc i aquells penons de seda, en faixes de colors, de Sant Març i San Antoni de Padua. Els meus ulls s'esqueixaven per veure les nines vestides de reina totes enjoiades, d'entre les quals, vull fer menció de la més petita per lo que'm pertany. Avui és la meua volguda esposa.

He volgut recordar aquestes notes que consider d'un valor històric per la seva antigüetat...

—El capvespre també en l'esglèsia de les religioses jerònies se ha verificada la processó del Corpus per dins el claustre. Abans hi hagut matines cantades i sermó per Mn. Joan Coli.

—Se juga un partit de futbol entre el Balear i el Constancia. Aquests dies s'havien fets molts de calendaris sobre el resultat de la jugada per esperar-se que que seria accidentada, però, gràcies a Déu, no passà res desagradable. Guanyaren els inquers.

Dia 9.—Fa dies que és a Mallorca per passar una curta temporada l'Arquebisbe de Verapoly, P. Angel Perez Cecília, germà del president de l'Audiencia, don Ramón, vengut a Espanya per assistir als diferents actes missionals que han de tenir lloc al Palau de les Missions, edificat a l'Exposició Internacional de Barcelona.

El P. Pérez Cecília, que pertany a l'orde Carmelitana, avui ha donat ordres sagrades a 40 Seminaristes mallorquins en la l'esglèsia del Convent de les religioses Tereses de Palma.

Entre els ordenats hi ha tres fill d'Inca que han prè subdiaca: don Sebastia Garau Fiol, don Gabriel Buades Riusech i don Vicents Balle Duran, al quals, donam cordialment l'enhorabona, fent la estensivas famílies.

Dia 13.—Avui, festa de San Antoni de Padua, a Sant Francesc terminen les solemnisssimes corant-hores dedicades al sant miracler franciscà. Durant elles, ha pronunciat quatre fervorosos sermons el P. Vicens Queralt, de la Missió.

Dia 16 —A les nostres esglèsies, com en totes les de Mallorca, es canta un Tedeum de gràcies a Déu, per haver sigut aprovat, pel Papa, Pius XI, els miracles del expedient de canonizació de la Beata Catalina Tomàs. La Església Mallorquina està d'enhorabona.

—Sembla que ha desaparagut ja la malaltia epidèmica vulgarment anomenada *garrotillo*, que havia ocasionat algunes defuncions d'infants.

En tal motiu don Emili Darder, Cap d'Epidemiologia Provincial, algunes vegades se ha personificat a Inca, donant oportunes instruccions; i ell i altres metjes d'aquí i de Ciutat, han aplicat els remeis científics, que han donat magnífics resultats.

—Estam a la plena de la cullita de l'aurbarcot, que, a pesar de la falta de pluges primaverals, és molt abundant. Al principi se pagava a 6 pessetes el quintà, però com ara l'oferta és grossa i no basten mans per la seva eleboració, forçosament ha baixat de preu i sols paquen a 4 pessetes.

—La banda del retgiment, contractada pel Municipi, ha començat a tocar a la plaça Major i seguirà tots els diumenges d'estiu, segons costums d'altres anys.

—El Municipi ha posat enguany un arbitri nou, fent pagar als establiments públics de beguda per l'ocupació de cadires a les carreres per comoditat dels parroquians.

—Per mor de la calor s'han establert funcions de cine a l'aire lliure. L'un a la plaça de braus i l'altra a un gran corral del carrer de Biniamar.

PRECIÓS ASSOLIT
de Capces de dibuix
que fan comprera
de 4 a 25 pesetes
A la Llibreria de Ca-Nostra

NOVETATS MALLORQUINES

Records de Nostra Terra, p'En Miquel Puigserver i Llabrés. Preu: 2'50 ptes.

El Metje Nou, p'En Miquel Puigserver i Llabrés. Preu una pesseta.

LA SAGRADA BIBLIA

Vàries edicions en castellà i edicions vàries en català, també relativament econòmiques i tamany manual.

Tip. M. Durán.—Inca

Obres Existents en la Llibreria de Ca-Nostra

- Gabriel i Galau.—Obres Completes. Dos volumenes, 10 Ptas.
- Dante Alighieri.—La Divina Comedia, versió de Lluís G. Manegat, tres volumenes, encuadernados, 7'50
- Juan Milton.—El Paraíso Perdido, traducción literal de Juan Mateos, encuadernado, 4 ptas.
- Jaime Balmes —El Criterio. En rústica, 2'50 Encuadernado, 3'50.
- Miguel Costa i Llobera.—Poesies amb un prólec de Miguel Ferrà, 2'00.
- Miguel Costa i Llobera.—Nova edició de idem, amb major número de composicions. 6'00.
- Fedèric Mistral.—Nesto, traducció en vers de Guillem Colom, 3'50.
- Miguel Ferrà —A Mig Camí, 'Poesies amb un proleg de Josep Lleonart.—4 pesetes
- Mossent Jacint Verdàguer.—Obres completes.
- Juan Rabel. — Para escribir bien las cartas. Un volum de 280 paginas, 2 pesetas.
- Ignacio Domenech.—Nuevas Conservas y dulces: Entremeses, legumbres, Guisados, Pescados, Pasteles, Escabeches, Carnes, Adabas y Frutas. Precio: 4 ptas.
- El Electricista en Casa, por G. Ledum, Una peseta.
- L. Balsera.—Radiotelefonía. Los defectos de los aparatos Radio-Receptores y formas de remediarlas. 6 ptas.
- Matias Balseras.—Radiotelefonía. Precio: 8 pesetas.
- José Lorente y Abril—Geografía General y telegráfica, 3'50.
- Emili Darder.—Les Malalties Infeccioses, coneixements de divulgació Una Pta.
- Jorge M.ª Anquera de Jojo.—Cuidados que exige la primera Infancia, 4'00.
- Jordi D'es Recó. (Mn. Antoni M.ª Alcóver) Aplec de Rondalles Mallorquines amb dibuixos de Josep Moll Casanovas y Fraucesc de B. Moll. Tom X, 2 pessetes.
- Miguel Puigserver—Records de nostra terra, 2'50.
- Miguel Puigserver.—El Metje nou, una pesseta.
- Bartomeu Ferrà.—Cosas Nostres. Escritos en prosa i poesies mallorquines, populares, 3'50.
- Bartomeu Ferrà.—Proses i poesies, amb una semblança de l'autor per Joan Pons. 3'50.
- M. I. Sr. D. Nadal Garau.—Recordatorio Biográfico de la Venerable Sor Clara Andreu, Religiosa Jerónima en el tercer Centenario de su muerte, 24 de Junio 1628-1928 40 céntimos.
- Dr. E. Le Bec.—Demostración del Milagro, mediante pruebas clinicas. Traducción de F. C. P., Licenciado en Medicina, 3 Ptas
- P. Manuel Trullás, S. J.—¿Que quieres Ser? Encuadernado, 3'00.
- Ivon L'Escot. — El Llibre de les Dones, 4 ptes.
- La Sagrada Biblia (Apostolado de la Prensa) Un volum d'unes 2400 planes en magnific papé printing. Tres models de encuadernació: 15, ptes.en tela; 20, en seda i 25 en pell.
- El Sant Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist. Concordància dels quatre Evangelis, pel Foment de Pietat Catalana-(Edicio Mallorquina). — En Cartoné, una peseta.

Las mejores poesias liricas de los mejores poetas

A 1'50 pessetas

Existencia de los siguientes autores: Juan Alcover.—Fray Luis de León. Querol. — Ruben Darío. — Dante —Novalis — Lamartine — Maragall. Ausias March.—Goethe — Chakespeare—Oracio y otros.

Banco de Préstamos y Descuentos

Domicilio Central : Barcelona

Sucursal de Inca : Plaza Mayor

*Banca Bolsa Valores Cupones
Cambios Giros Depositos a plazos
Caja de Ahorros*

Se admieten anuncios

GRAMOLA

MARCA

VOZ DE SU AMO

Representant en Inca

P A U G U A L

Carrer Mayor, 2 (Estany)

Miguel Pujadas Ferrer

— ABOGADO —

Cruz 2 -Inca.

De 10 a 12 de la mañana

La Comercial de JUAN MARTINEZ FIGUEROLA

Grandes Almacenes en Bateria de Cocina, Loza y
Cristaleria. — Droguería y Fabricación de la legía:

“LA ESPUMA,,

CASA ESPECIAL EN ARTICULOS DE
REGALO a precios sin competencia

PLAZA MERCADO, 26 - INCA (Mallorca)

VE. PO. AD. La Sumadora de Bolsillo Predilecta

Pesa 120 gramos. § Suma 999.999.999. § Convierte en distracción el trabajo de sumar. § Es muy útil para las Alcaldías.

Representante: BARTOLOMÉ SOLIVELLAS
Cuevas, 7 y 12 - Inca (Mallorca)

Precio 15 pesetas § Pidan Catálogos gratis.

ESTABLIMENT DE CA-NO-TRA

Gran assortit de llibres retxats, Dietaris, llibretes, quaderns de tota classe i modelació, obgetes d'escriptori, tintes de les millors marques, papers i sobres de carta, fetxadors, imprentetes i menbres de goma. — Carrer Murta, 5. - Inca